

3. МЕХАНІЗМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ ОБЛІКУ ТА АУДИТУ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

УДК 657.47

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ПОНЯТЬ «ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ» ТА «ІНВЕСТИЦІЙНА НЕРУХОМІСТЬ» У СИСТЕМІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ

Давидюк Т.В., д.е.н., професор, Міронова О.І., здобувач, директор аудиторської фірми «Ольга-Аудит»

Житомирський державний технологічний університет

У статті досліджено існуючі в нормативних законодавчих актах підходи до визначення сутності термінів «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість», з метою узгодження положень П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» та Закону України «Про інвестиційну діяльність».

Ключові слова: інвестиції, інвестиційна діяльність, інвестиційна нерухомість, стандарти бухгалтерського обліку.

Давидюк Т.В., Міронова О.І. ВЗАИМОСВЯЗЬ ПОНЯТИЙ «ИНВЕСТИЦИОННАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ» И «ИНВЕСТИЦИОННАЯ НЕДВИЖИМОСТЬ» В СИСТЕМЕ БУХГАЛТЕРСКОГО УЧЕТА / Житомирский государственный технологический университет, Украина

В статье исследованы существующие в нормативных законодательных актах подходы к определению сущности понятий «инвестиционная деятельность» и «инвестиционная недвижимость», с целью согласования положений П(С)БУ 1 «Общие требования к финансовой отчетности», П(С)БУ 32 «Инвестиционная недвижимость» и Закона Украины «Об инвестиционной деятельности».

Ключевые слова: инвестиции, инвестиционная деятельность, инвестиционная недвижимость, стандарты бухгалтерского учета.

Davidyuk T.V., Mironova O.I. INTERCOMMUNICATION OF CONCEPTS «INVESTICIONNAYA ACTIVITY» AND «INVESTMENT REAL ESTATE» IS IN THE SYSTEM OF RECORD-KEEPING / Zhytomyr State Technological University, Ukraine

In the article probed existing in the normative legislative acts of going near determination of essence of terms «investment activity» and «investment real estate», with the purpose of concordance of positions of UAS 1 the «General requirements to the financial reporting», UAS 32 the «Investment real estate» and to Law of Ukraine «On investment activity».

Key words: investments, investment activity, investment real estate, standards of record-keeping.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Інвестиційна діяльність будь-якого суб'єкта господарювання – це складова його загальної господарської діяльності; а розвиток інвестиційної діяльності, наявність інвестиційної нерухомості та операції з нею суттєво впливають на методику та організацію бухгалтерського обліку господарюючого суб'єкта.

Для розуміння поняття «інвестиційна нерухомість» важливо не тільки розуміти його економічне наповнення, але й взаємозв'язок між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість» не тільки для того, щоб зрозуміти теоретичні засади застосування цих понять, але й яким чином він впливає на процес визнання нерухомості інвестиційною.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Висвітленню питань з обліку інвестиційної нерухомості та інвестиційної діяльності приділили увагу такі вітчизняні автори: Н. А. Волошина, Н. О. Дугієнко, В. М. Кудрявцев, В. В. Левицький, А. В. Лобунько, О. В. Лук'яненко, Н. В. Мороз, А. В. Нікітіна, О. А. Поліщук, Н. Л. Правдюк, Є. Ю. Сахно, А. В. Слівінська. Окремі питання обліку нерухомості в цілому та інвестиційної нерухомості в тому числі досліджувалися в працях таких російських дослідників, як І. М. Аверчев, Ю. А. Бабаєв, К. С. Блохін, С. А. Верещагін, І. А. Євсюкова, Н. П. Кондраков, А. Є. Суглобов, Є. В. Тютюннікова, а також у працях таких зарубіжних науковців, як Д. Александер, А. Бріттон, Е. Йоринсен, Х. Грюнінг та ін.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Мета написання статті полягає в узагальненні та обґрунтуванні існуючих підходів до визначення термінів «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість», уточнення сутності цих понять у контексті розвитку системи бухгалтерського обліку, що, у підсумку, сприятиме створенню єдиного смислового простору в обліковій нормативній базі.

НАУКОВІ РЕЗУЛЬТАТИ

Для того, щоб встановити взаємозв'язок понять, проаналізуємо значення терміна «інвестиційна діяльність», наведеного в П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [3]: інвестиційна діяльність – це придбання та реалізація тих необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів.

Термін «інвестиційна діяльність» в Законі України «Про інвестиційну діяльність» [1] розкрито як сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій. І це є правильно та логічно. Але це більш широке, ємне, змістовне поняття, ніж розуміння інвестиційної діяльності через призму П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності». Цей стандарт є тим документом, за допомогою якого можна встановити взаємозв'язок між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість».

Порівняємо визначення терміну «інвестиційна нерухомість», наведених в П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» та П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» (табл. 1).

Таблиця 1 – Порівняльний аналіз термінів «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість»

П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»	П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість»
Інвестиційна діяльність – придбання та реалізація тих необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів.	Інвестиційна нерухомість – власні або орендовані на умовах фінансової оренди земельні ділянки, будівлі, споруди, які розташовуються на землі, утримувані з метою отримання орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, а не для виробництва та постачання товарів, надання послуг, адміністративної мети або продажу в процесі звичайної діяльності.

Як показує порівняльний аналіз цих понять, прямий стійкий зв'язок між ними, крім співзвучності слова «інвестиційна», не є очевидним. Тому важливо зрозуміти: чи він дійсно існує? А якщо його не існує, то чому власні або орендовані на умовах фінансової оренди земельні ділянки, будівлі, споруди, які розташовуються на землі, та утримуються з метою отримання орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, а не для виробництва та постачання товарів, надання послуг, адміністративної мети або продажу в процесі звичайної діяльності отримали назву саме інвестиційної нерухомості? Розуміння даного аспекту вкрай важливе, тому що за його допомогою стає можливим уточнити економічну сутність процесу визнання нерухомості підприємства інвестиційною. Це, у свою чергу, необхідно для наступного визначення методики відображення процесу визнання інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку господарюючого суб'єкта.

Виділимо моменти, що є об'єднуючими для понять «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість»:

Об'єктами інвестиційної діяльності можуть бути: будь-яке майно, в тому числі основні фонди і оборотні кошти в усіх галузях економіки, цінні папери (крім векселів), цільові грошові вклади, науково-технічна продукція, інтелектуальні цінності, інші об'єкти власності, а також майнові права. Така норма закріплена в ст. 4 Закону України «Про інвестиційну діяльність» [1]. У П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [3] наголошено лише на операціях придбання та реалізації тих необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів. Хоча детальна розшифровка об'єктів, про придбання та реалізацію яких йдеться щодо визнання інвестиційної діяльності, не надано, але співставність П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [3] зі ст. 4 Закону України «Про інвестиційну діяльність» [1] є очевидною. Об'єднуючим моментом між проаналізованими аспектами цих нормативних документів та П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» [2] можна назвати сам обліковий об'єкт: по-перше, це нерухомість, по-друге, це власна або орендована на умовах фінансової оренди нерухомість, по-третє, це об'єкт з конкретно визначеним характером використання (з метою отримання орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, а не для виробництва та постачання товарів, надання послуг, адміністративної мети або продажу в процесі звичайної діяльності). Таким чином, хоча П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» [2], надаючи тлумачення терміну «інвестиційна нерухомість» не робить акцент на самому факті придбання та

реалізації необоротних активів, що є обов'язковим для можливості визнання інвестиційної діяльності взагалі, але в контексті даного терміну первинне придбання має місце. Тобто нерухомість, навіть якщо вона і використовується з метою, яка визначена в П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» [2], але не належить такому суб'єкту господарювання (не була ним придбана, навіть на умовах фінансової оренди, а значить, не має місце інвестування у власні необоротні активи), не може бути визнана інвестиційною.

Тож первинна внутрішня інвестиція – це першочергова умова для можливого подальшого визнання інвестиційної нерухомості. При цьому слід відзначити, що дане твердження є справедливим саме в тому випадку, коли мова йде про визнання, облік та відображення інвестиційної нерухомості у фінансовій звітності за правилами національних стандартів (положень) бухгалтерського обліку. Адже облік інвестиційної нерухомості за міжнародними стандартами бухгалтерського обліку та фінансової звітності здійснюється в інший спосіб.

Аналіз характеристик, які притаманні інвестиційній діяльності, дозволив зробити один з висновків: інвестиції – це довгострокові вкладення грошових коштів (капіталу) з метою одержання певного прибутку. Якщо зробити наголос на ключовому слові «довгострокові», очевидним стає ще один аспект взаємозв'язку між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість». Обидва поняття пов'язані з довготривалим процесом. Короткострокові інвестиції теж мають своє місце серед інвестицій взагалі. Але короткострокові інвестиції – це вкладення капіталу на період до одного року, основу яких становлять, у першу чергу, короткострокові фінансові вкладення підприємства. Коли йдеться про капітальні вкладення у відтворення основних засобів (а саме про основні засоби може йтися при аналізі чи визнанні інвестиційної нерухомості), саме ці інвестиції утворюють основу довгострокових інвестицій. Нагадаємо терміни, які безпосередньо пов'язані з питанням, що аналізується:

- необоротні активи – всі активи, що не є оборотними (П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [3]);
- оборотні активи – грошові кошти та їх еквіваленти, що не обмежені у використанні, а також інші активи, призначені для реалізації чи споживання протягом операційного циклу чи протягом дванадцяти місяців з дати балансу (П(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [3]).

Таким чином, ознака, яка відокремлює необоротні активи від оборотних – саме довготривалість (призначено для реалізації чи споживання протягом операційного циклу чи протягом дванадцяти місяців з дати балансу) їх використання. І цю ознаку теж можна визначити як момент, що є об'єднуючим для понять «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість».

Відповідно до П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість» [2] інвестиційна нерухомість – це власні або орендовані на умовах фінансової оренди земельні ділянки, будівлі, споруди, які розташовуються на землі, утримувані з метою отримання орендних платежів та/або збільшення власного капіталу, а не для виробництва та постачання товарів, надання послуг, адміністративної мети або продажу в процесі звичайної діяльності. Отже, відмітною особливістю інвестиційної нерухомості є те, що вона генерує грошові потоки значною мірою незалежно від інших активів підприємства. Інвестиційна ж діяльність є головною формою забезпечення зростання операційної діяльності підприємства, щодо її цілей і завдань є підпорядкованою. Інвестиційна діяльність підприємства покликана забезпечувати зростання формування його операційного прибутку в перспективному періоді. Але форми і методи інвестиційної діяльності набагато менше залежать від галузевих особливостей підприємства, ніж його операційна діяльність. Цей зв'язок опосередковується тільки об'єктами інвестування. Інвестиційна діяльність підприємства здійснюється переважно в тісному зв'язку з фінансовим ринком (ринком капіталу і ринком грошей), галузева сегментація якого практично відсутня, в той час як операційна його діяльність здійснюється переважно в межах конкретних галузевих сегментів товарного ринку і має чітко виражені галузеві особливості операційного циклу.

Таким чином, достатню незалежність інвестиційної нерухомості від інших активів, що зайняті в операційній діяльності, в процесі генерування грошових потоків, з одного боку, та достатню незалежність форм і методів інвестиційної діяльності від галузевих особливостей підприємства, ніж його операційна діяльність, з іншого боку, теж можна визнати моментами, що об'єднує поняття «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість».

Встановлюючи взаємозв'язок між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість», констатуємо: такий зв'язок існує, в першу чергу, між інвестиційною нерухомістю і капітальними інвестиціями. Підтвердженням даної констатації є наведені докази.

Але між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість» існують і значні відмінності. Зокрема, інвестиційна діяльність підприємства – це об'єктивний процес, що відіграє важливу роль в господарській діяльності підприємства, а за своєю економічною природою інвестиції є відмовою від сьогочасного споживання заради одержання прибутків у майбутньому.

Тому інвестиційний процес починається з визначення інвестиційної стратегії підприємства, вибір якої, як відомо, залежить від таких факторів:

- стадії життєвого циклу підприємства;
- стратегії розвитку в цілому;
- стану зовнішнього і внутрішнього ринків інвестиційних ресурсів;
- інвестиційної привабливості підприємства як об'єкта інвестування.

Якщо йдеться про недержавне підприємство, здійснення інвестицій є справою самого підприємства. Керівництво може самостійно приймати рішення щодо інвестування. Але дуже важливо не тільки приймати або не приймати таке рішення. Необхідно, насамперед, навчитися оцінювати наслідки таких рішень, оскільки нездійснення інвестицій – це теж свого роду стратегія.

Під інвестиційною стратегією слід розуміти весь комплекс довгострокових цілей і вибір найбільш ефективних шляхів їх досягнення. Інвестиційна стратегія підприємства повинна бути орієнтована на довгострокові цілі і реалізовуватися в процесі поточної господарської діяльності за допомогою вибору відповідних інвестиційних проектів і програм.

Як відомо, формування інвестиційної стратегії підприємства є складним творчим процесом. Він ґрунтується на прогнозуванні окремих умов здійснення інвестиційної діяльності і кон'юнктури інвестиційного ринку як у цілому, так і в розрізі окремих його сегментів. Ця стратегія завжди формується в рамках загальної стратегії економічного розвитку, погоджується з нею за цілями, етапами, строками реалізації.

Як довгострокові конкретизовані цілі підприємства на різних етапах можуть бути: досягнення визначених норми і обсягу прибутку, зростання масштабів шляхом збільшення торгового обороту і частки контролюваного ринку, виробництво нової продукції, зміна зношеного і застарілого обладнання для зниження витрат виробництва, захист навколишнього середовища та ін.

Обраною або в ряді випадків змушеною стратегією може бути і така стратегія – нездійснення інвестицій. Але таку ситуацію багато економістів порівнюють з некерованим човном, що пливе за течією. Прийняття підприємством рішень щодо інвестиційної діяльності спирається на проблему вибору альтернативних варіантів розвитку в конкурентному середовищі, властивому тій або іншій галузі під впливом різноманітного роду економічних, правових та інших факторів.

Основою інвестиційної політики підприємства і процедур вибору та реалізації пріоритетів повинна бути їх орієнтація на кінцеві соціально-економічні результати. У зв'язку з цим її основою повинна бути система цілей, критеріїв їх досягнення і правил прийняття рішень, яка пронизує всі рівні організаційної системи, етапи процедур і механізмів.

Проект як об'єкт оцінки характеризується набором різноманітних показників, що відображають його економічні, соціальні, технічні, екологічні та інші аспекти. Деякі з показників не є вимірними, дані часто носять характер прогнозу. Крім того, система критеріїв, як правило, є складною ієрархічною структурою. Вказані обставини зумовлюють необхідність використання експертних методів для оцінки проектів. Розробка ефективної процедури експертного оцінювання передбачає реалізацію загальних принципів організації експертизи, з урахуванням специфіки об'єктів, що оцінюються і задач прийняття управлінських рішень, у яких будуть використані експертні оцінки.

Розглянемо вимоги до методів вибору інвестиційних проектів і реалізації інвестиційних пріоритетів підприємства, що пов'язані з таким:

- переходом до прийнятих у всьому світі принципів і технологій управління за результатами (з чіткою постановкою цілей, виділенням критеріїв, що вимірюються їх досягнення, що контролюються, оцінкою впливу на результати наслідків всіх рішень, що приймаються і т.д.), почавши з введення відсутніх поки обов'язкових форм документів, що дають можливість оцінити і проконтролювати результати проектів (аж до внеску в розв'язання соціально-економічних проблем);
- переходом до активної політики (не обмежуватися принципом «дайте ваші пропозиції», а активно «зверху» формулювати проблеми і вимогу до результатів, а також впливати на формування пропозицій до проектів);
- затвердженням «правил гри» (підбором орієнтованих на кінцеві результати критеріїв, правил прийняття рішень, механізмів), що максимізують об'єктивність оцінок;
- плануванням розподілу фінансових ресурсів між підрозділами, відділами, цехами і дочірніми підприємствами на базі аналізу ефективності витрат;

– контролем результатів проєктів і витрат по них з коригуванням побудованих механізмів (при необхідності);

– поетапним створенням цілісної наскрізної системи і комплексу алгоритмів формування і реалізації інвестиційної політики підприємства.

Для реалізації цих і ряду інших вимог необхідно створити наскрізну узгоджену за всіма рівнями і тимчасовими етапами методику формування інвестиційних пріоритетів підприємства, що відображає конкретні правила прийняття рішень, які конструктивно реалізуються на основі певної аналітичної інформації. Основою цього узгодження повинна бути орієнтація на кінцеві результати і, відповідні, процедури оцінки впливу на них тих або інших варіантів рішень.

Слід відмітити, що не плани є головним результатом планування, а саме визначення цілей та перспектив розвитку підприємства, шляхів їх досягнення і розподілу ресурсів між структурними підрозділами. Планові рішення, порядок дій, необхідна лінія поведінки, етапи досягнення цілей, методи, які потрібно використати, – усе це і є комплексний план.

При інвестиційній бездіяльності прибутковість вкладених коштів з часом знижується внаслідок морального і фізичного старіння виробничого апарату, погіршення організації виробництва і т.п., що ставить під сумнів майбутнє такого підприємства.

Пасивне інвестування передбачає підтримку незмінного рівня розвитку підприємства, призводить до відставання від середнього по галузі рівня і буде мати в майбутньому ті ж наслідки.

Активна інвестиційна стратегія, що забезпечує зростання прибутковості до середньогалузевого рівня вкладень, припускає добір і реалізацію різного роду інноваційних проєктів, активну поведінку на ринку.

Ефективна, або випереджаюча, стратегія пов'язана вже з інноваціями, що реалізують принципово нові технологічні рішення, які відрізняються і значним ступенем ризику таких вкладень.

Формування інвестиційної стратегії підприємства здійснюється в просторі перетинання взаємних інтересів, як самого підприємства, так і його потенційного стратегічного інвестора. А інвестиція є особливим товаром, що обертається на ринку. Тому можливість її одержання в тому або іншому вигляді часто залежить від розуміння й урахування взаємних інтересів партнерів, від уміння бачити об'єкт інвестування з позицій стратегічного інвестора й оцінювати його інвестиційну привабливість.

Інвестиційна привабливість підприємства визначається як інтегральна характеристика окремих підприємств як об'єктів майбутнього інвестування з позицій перспективності розвитку, обсягів і перспектив збуту продукції, ефективності використання активів, їх ліквідності, стану платоспроможності і фінансової стану. Для оцінки інвестиційної привабливості можуть бути використані різні фінансові коефіцієнти. Їх склад визначається, виходячи з цілей і глибини аналізу фінансового стану. Такими синтетичними показниками є оборотність активів, прибутковість капіталу, фінансова стабільність, ліквідність активів і ін.

Розглянуті аспекти інвестиційної діяльності підприємства та тези щодо визначення інвестиційної привабливості підприємства є відомими. Та аналіз даного питання в площині визначення їх взаємозв'язку з поняттям «інвестиційна нерухомість» ще не підіймався, тоді як встановлення цього взаємозв'язку, насамперед, показує не стільки близькість цих понять, скільки відмінності між ними.

Якщо науковий підхід до організації інвестиційної діяльності підприємства починається з розробки інвестиційної стратегії підприємства, то визнання нерухомості підприємства інвестиційною – це вже втілення в дію раніше прийнятих управлінських рішень. Та не обов'язково, що прийняття рішення про інвестування коштів в придбання чи створення нерухомості неодмінно призведе до наступного визнання такої нерухомості інвестиційною. На таке визнання може вплинути багато чинників, розгляд яких ще на етапі розробки інвестиційної стратегії підприємства може не бути ключовим.

Таким чином, організація інвестиційної діяльності на підприємстві та організація визнання, обліку та проведення операцій з інвестиційною нерухомістю – це різні процеси. Визнання, облік та проведення операцій з інвестиційною нерухомістю може бути наслідком раніше проведеної роботи в рамках здійснення інвестиційної діяльності. При цьому прямої залежності від прийнятого управлінського рішення в рамках розробленої інвестиційної стратегії може й не бути. Така залежність не є обов'язковою.

Вибір інвестиційної стратегії підприємства залежить від стадії життєвого циклу підприємства: наприклад, новоствореним підприємствам частіше притаманна більш активна інвестиційна стратегія. Якщо ж аналізувати вибір стратегії підприємства щодо критеріїв визнання об'єктів нерухомості інвестиційною з позиції норм П(С)БО 32 «Інвестиційна нерухомість», то розробка та прийняття таких критеріїв не залежать від стадії життєвого циклу підприємства.

Таким чином, можливим є вплив обраних методів визнання, оцінки інвестиційної нерухомості та її відображення у фінансовій звітності на формування наступної інвестиційної привабливості

підприємства. І це може змінити стадію життєвого циклу підприємства. Але ці процеси від стадії життєвого циклу підприємства не залежать.

ВИСНОВКИ

Проаналізував взаємозв'язок між поняттями «інвестиційна діяльність» та «інвестиційна нерухомість» та розглянувши окремі аспекти інвестиційної діяльності підприємства слід зазначити, що процес визнання інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку господарюючого суб'єкта – це процес, який має дуже важливе значення та суттєві наслідки для всієї наступної діяльності підприємства. Адже визнання інвестиційної нерухомості – це процес, який обов'язково вплине на наступне планування генерування грошових потоків, ефективність використання необоротних активів та фінансові результати діяльності підприємства.

Методика відображення процесу визнання інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку господарюючого суб'єкта є тим інструментом, користуючись яким взагалі можливо втілити в дію прийняте управлінське рішення щодо характеру використання окремих об'єктів нерухомості. А для того, щоб визначитися з методикою відображення процесу визнання інвестиційної нерухомості в бухгалтерському обліку господарюючого суб'єкта спочатку необхідно уточнити економічну сутність процесу визнання нерухомості підприємства інвестиційною.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про інвестиційну діяльність : Закон України від 18.09.1991 № 1560-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 47.
2. Інвестиційна нерухомість: положення (стандарт) бухгалтерського обліку 32, затв. Наказом Міністерства фінансів України від 02.07.2007р. № 779 // Урядовий кур'єр. — 2007, серпень. — № 137.
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», затверджене наказом Міністерства фінансів України 31.03.99 № 87 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0391-99>.

УДК 657.21

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ВИТРАТ НА РОЗРОБКУ ТА ДОСЛІДЖЕННЯ ПРИ СТВОРЕННІ ВНУТРІШНЬО ГЕНЕРОВАНИХ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ

Серпенінова Ю.С., ст. викладач, к.е.н., Денисенко В.О.

ДВНЗ «Українська академія банківської справи Національного банку України»

У статті розглядаються особливості обліку витрат на розробку і дослідження під час створення внутрішньо генерованих активів на підприємстві, а також порядок включення таких витрат у вартість створених активів.

Ключові слова: внутрішньо генеровані нематеріальні активи, витрати на дослідження і розробку.

Серпенінова Ю.С., Денисенко В.О. ОСОБЕННОСТИ УЧЕТА ЗАТРАТ НА РАЗРАБОТКУ И ИССЛЕДОВАНИЕ ПРИ ПРОИЗВОДСТВЕ ВНУТРЕННЕ ГЕНЕРИРОВАННЫХ НЕМАТЕРИАЛЬНЫХ АКТИВОВ / ГВУЗ «Украинская академия банковского дела Национального банка Украины», Украина

В статье рассматриваются особенности учета расходов на разработку и исследование в процессе производства внутренне генерированных нематериальных активов на предприятии, а также порядок включения таких расходов в стоимость нематериальных активов.

Ключевые слова: внутренне генерированные нематериальные активы, расходы на разработку и исследования.

Serpeninova Y.S., Denisenko V.O. FEATURES OF THE DEVELOPMENT AND RESEARCH COSTS OF THE INTERNALLY GENERATED INTANGIBLE ASSET / State university "Ukrainian Academy of Banking of the National Bank of Ukraine", Ukraine

The article deals with the peculiarities of the cost of development and research in the creation of internally generated assets of the company, and also for the inclusion of such costs in the cost of national assets.

Key words: internally generated intangible assets, the cost of research and development.